

Lieven Jonckheere

Dinsdag 9 oktober

Aseksualiteit: een manier om, in tijden van #metoo, de eer aan zichzelf te houden?

Vroeger moest iedereen heteroseksueel zijn: man en vrouw waren immers “voor elkaar geschapen”, zo wilde de Bijbel het. Het was echter altijd al een publiek geheim dat heel wat mannen en vrouwen homoseksueel zijn, en dus op hun eigen geslacht vallen. Ondertussen zijn die homoseksuelen in dichte drommen “uit de kast” beginnen komen. Thans is blijkbaar ook de tijd rijp voor de erkenning van een derde positie op seksueel vlak: sommige mannen en vrouwen maken er geen geheim meer van dat seks, met het andere of het eigen geslacht, hen “niets maar dan ook niets zegt”. Zijn we op weg naar 1/3 heteroseksuelen, 1/3 homoseksuelen en 1/3 aseksuelen? Wij zullen ons echter niet met statistieken onledig houden, maar proberen te identificeren wat er aan die aseksualiteit ten grondslag ligt. De waanidee dat het mogelijk zou zijn dat het trauma van de seksualiteit louter van buiten af komt? Dat is in elk geval radicaal in tegenspraak met de basisidee van de psychoanalyse dat het seksuele een van binnen uit komend trauma is dat wel altijd als van buiten af komend beleefd moet worden.

Geïnteresseerden kunnen vooraf al even surfen op www.asexuality.org, of checken hoe het psychiatrisch standaardwerk, de *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, die aseksualiteit als een gedragsstoornis probeert te identificeren: *Inhibited Sexual Desire Disorder* (DSM-III, 1980), *Hypoactive Sexual Desire Disorder* (DSM-IV, 1996), *Male Hypoactive Sexual Desire Disorder* en *Female Sexual Interest/Arousal Disorder* (DSM-V, 2013).